

Гиккус доволі влучно стріляв з лука. Може, не так добре, як він фехтував на мечях, але цілком пристойно.

Слід також врахувати, що не просто цілитися з лука, сидячи в хиткому гамаку. А ще коли, за дивним збігом, твої лук і стріли понівечив Лакузько...

Кривувата стріла по спіралі полинула вгору, вихляючись, наче п'яна. В останню мить її повело вправо, і замість дракона вона поцілила Слизькові в литку лівої ноги.

Як не крути, а постріл виявився влучним...

І це дало свої плоди.

Лакузько здушено скрикнув (спробуй не скрикнути, коли ногу пробиває стріла) і як ошпарений вискочив з гамака, пошивши в дурні язикрута, що саме збирався зайнятися його руками й ногами.

Заспаний, та ще й поранений, Лакузько геть чисто забув, яка відстань відділяє його від землі. Хлопець, істерично волаючи, каменем покотився донизу, блискавкою пролетів повз гамаки сусідніх воїнів та повз Гиккуса, який щосили намагався дотягнутися до нього, хоч добре знав, що кузен для нього заважкий...

І був би тут Слизькові гаплик, якби не дерево, яке росло на схилі трохи нижче за те місце, де висів

розметавши Слизька і Захеку, мов кеглі. Риболап застрибнув на Вітроступа, той відірвався од землі.

— Га-а-а! Дивіться, це ж той Гиккус, який випустив Скаженця! А зараз він рятує свого пришелепкуватого друга! — заверещав Слизько.

— Дуркуваті! — гаркнув услід чорноболотник.

— Тюхтій! — затаврував утікачів Звір-Звірич.

За хвилюку друзі разом із Каміказею сиділи коло Другої Ліворуч Вежі. Нарешті можна було перевести дух і трохи відпочити від набридлих тренувань. Усі троє мали зелені фехтувальні пояси.

Беззубко грався з Каміказиною Штурмушкою, а Одноокий Шаблезуб — тягловий дракон, старий Гиккусів приятель, — сидів поряд на фортечному мурі.

— Дякую, — сказав Риболап. — Ситуація була ще під контролем, але дякую.

— Пусте! — відмахнувся Гиккус.

— Вони вб'ють нас, як зловлять, — сказав Риболап.

— Ну, зараз я тут і так не дуже популярний, тож мені вже байдуже, — констатував Гиккус.

І то була правда.

Відколи всі дізналися, що це саме Гиккус випустив з темниці Скаженця, юні воїни з ним не розмовляли. Його обминали, як прокаженого.

Навіть дорослі воїни кидалися врозтіч, коли наближався Гиккус. Усі уникали його як могли, ніби від хлопця справді можна було заразитися якоюсь недугою.

ТРИМАЙСЯ,
РИБОЛАПЕ.
ТРИМАЙСЯ
І СПОДІВАЙСЯ
НА КРАЩЕ!

ких людей. Її очі світилися від бойового азарту. Дівчинка бадьоро щось насвистувала. Раптом вона здалася набагато старшою.

— Авжеж, усе перевернулося догори дном, скажи? — сказала Каміказя. — Але Гиккус уже врятував нас, хіба ні? Якби дракони не кинулися за ним, нас уже пошаткували б на капусту. Тримайся, Риболапе! Тримайся і сподівайся на краще!

І Каміказя кинулась наздоганяти своє плем'я.

Риболап зняв поламані окуляри, протер їх і міцно насадив на почорнілий ніс. Тоді підняв Гиккусів шолом, надягнув його замість свого і розправив плечі. Він розумів, що зараз, поки вождем патлатих розбишак буде Лакузько, він перебуватиме в немилості... Але хлопчина випрямив спину.

Хоч йому буде нелегко, однак це не порівняти з тим, що випало на Долю Гиккуса!

Він, Риболап, витримає. І він віритиме в кращі часи.

ВІН ВИТРИМАЄ.
І ВІН ВІРИТИМЕ
В КРАЩІ ЧАСИ.